

Födelsedagen

Av Christian Rydberg

Kapitel 1 - Thunderdome '96

- Grattis på födelsedagen, min käre Jorge

Morfar Johannes sträckte över ett litet paket av tidningspapper. Jorge slet upp det snabbt. En aluminiumrektangel med en etikett där det stod "Thunderdome '96 Megamix".

- Tack morfar. Thunderdome.. Är det en film?

Jorge förde den varma metallstaven fram och tillbaka mellan sina fingrar, kände hur lätt den var i handflatan, studerade den handskrivna etiketten som visade sig vara vävtejp med svart tusch, gnuggade på rostfläckarna. Han hade aldrig sett något liknande.

- Åh nej, det var en festival en gång i tiden.. Finns inte längre. Jag gick aldrig för det var långt bort i Nederländerna, en inte obetydlig resa på den tiden. Det är en mix från 1996. Urgammal vid det här laget! Nästan äldre än mig.

- Så det är musik?

- Det är musik, men inte riktigt sådan du är van vid. Men du har väl gillat en del av mina konstiga låtar sedan du var liten. Och nu! 20 år gammal. Herregud.

- Hur använder jag den här.. Grejen?

Johannes såg på Jorge med trötthet i blicken. Det skulle inte bli så här någonsin hade han tänkt som ung, aldrig skulle hans egen teknik bli gammal. Aldrig skulle han känna sig utdaterad, han som alltid hängt med i utvecklingen. Åren hade gått allt för fort.

- En gång i tiden skulle du kört in den här änden, förhoppningsvis var den vänd åt rätt håll, i ett uttag på en dator eller en musikspelare och så lästes filerna in. Paul sa att det skulle gå att läsa in trådlöst på vilken enhet som helst, han har testat.

Jorge tog den halvrostiga rektangeln och la den på sin rems. Displayen blinkade till och efter en snabb bekräftelse började remsen föra över den urgamla musikfilen, inspelad

i en gymnastiksal i Leuwaarden i en svunnen tid.

- Hörni, nu finns det burgare i köket. Kom och ta.

Alba torkade av sina händer på kökshandduken.

- Vad har du fått, Jorge?

- Det är en..

- Ett USB-minne med musik, avbröt Johannes när Jorge tvekade.

- Kommer du ihåg dem Alba? Vi använde väl en del såna när du var liten.

- Jag har ett svagt minne av att du försökte lära mig sätta i dem på rätt håll och jag fattade aldrig hur det skulle gå till. Men vad är det på det?

- Det är musik mamma, Thunderdome 1996, sa Jorge med stolthet.

- Ojdå. Klassiskt.

Alba rynkade på näsan och tänkte på alla märkliga elektroniska toner hennes pappa utsatt henne för i barndomen. Det var de två mot världen, ackompanjerade av en ständigt närvarande trummaskin.

- Ja, åldermässigt absolut. Och med tanke på dess påverkan! På min tid var det här oerhört chockerande, och jag tror fortfarande det har samma intensitet. Grabben behöver det.

- Morfar, det här låter ju helt galet, sa Jorge med ett leende och tog ut öronsnäckan, också den en gåva, om än något nyare, från morfar.

- Nu får ni komma ut i köket ni två.

- Det är inte riktiga burgare ändå, suckade Johannes, så det skulle höras för att göra det barnsliga missnöjet tydligt, men med en volymjustering som avslöjade att han visste att detta impulsiva uttalande skulle straffa sig.

- Det är så riktiga som det blir, och det är väl inte riktigt mitt fel att det inte längre finns kött eller bönor för sådana som oss.

Med detta sagt kastade Alba kökshandduken i golvet och vände på klacken för att återgå till köket.

- Hon brås på din mormor, Jorge.

- Kom morfar, vi går och äter. Vill du ha hjälp upp?

Johannes nickade uppgivet och accepterade motvilligt hjälpen. Vänsterbenet hade aldrig blivit densamma efter han blev skjuten i Madrid, och han hade aldrig haft råd

med sjukgymnastiken väl hemma i Sverige vid krigets slut. Ingen vård för extremister, proklamerade alla tre partier stolt.

I köket stod dörren till balkongen öppen. Utanför surrade det av hårt arbetande drönare ackompanjerade av stadens signaturmelodi . Den så kallade signaturmelodin skulle bli en samling av stadens ljud för att tonsätta publika ytor, men då stadsfåglarna slutat överleva häckningsperioden ersattes den av inspelad fågelsång för att göra sentimentala gamlingar något mer grundade i den nya verkligheten.

Balkongen var som oftast för varm att sitta på, förutom under de ljuva september- och oktoberkvällarna innan regnen började komma. Då brukade de sitta i tystnad och blicka ut över innergårdens lekande barn som njöt av höstlovet.

- Jag trodde jag någon gång skulle vänja mig vid det.. Buggers. Ett jävla påhitt, sa Johannes efter en försiktig tugga av den brunsvarta burgaren som kunnat lura vem som helst om sitt innehåll - särskilt de som aldrig smakat något annat.

Som många gamlingar hade dock Johannes svunna minnen av hamburgare av kött och soja som färgade smakminnet, något han inte sällan påpekade.

- En gång i tiden var det bara fåglarna och råttorna som åt insekter, vet ni.
- Ja, men ni såg ju till att de inte hade något kvar att äta, eller hur pappa? Därför äter vi insekterna istället. De har ni inte lyckats döda än, sa Alba.

Alba, som de flesta i hennes generation, hade stått ut med de äldres gnolvisa i hela sitt liv. Gamlingarna var helt fokuserade på att tjata om det som varit, som världen redan gått vidare och deras tidigare leverne var det enda som någonsin varit på riktigt. Som att det gick att gå tillbaka i tiden - inte för att denna gång göra rätt - utan för att kunna leva som de var vana vid.

För dem födda kring krisens början blev avskyn allt starkare med åldern. Varje tidigare ljuva minne av solresor och SUV-skjutsningar till fotbollsträningar solkades av att den tidigare generationen verkade ha bestämt sig för att ta ut ett lån på deras liv som de aldrig planerat att betala tillbaka.

De åt vidare i tystnad. Jorge försökte smyga in hörselnäckan utan att hans mamma skulle se för att lyssna vidare, men fick ge upp efter en dömande blick. Alba var bra på sådana.

Kapitel 2 - Green Line (2 Arlov C)

Kvällen föll över norra Malmö. Temperaturen började gå ned mot mer uthärdliga 30 grader vid niotiden, då Jorge börjat packa ned kvällens förnödenheter i sin svarta ryggsäck. Två liter hemgjord kombuchacider som hans morfar gett honom i smyg innan middagen - "ett jävla drag", lovade han - och som alltid en stor flaska vatten.

Efter att ha lagt en försiktigt sotig makeup och fixat sitt axellånga hår i en knut på huvudet bytte han om. Jeansshortsen hade han ärvt av sin pappa - eller snarare tagit dem ur hans kvarblivna saker - och med hjälp av lite turkos tråd hade han behjälpligt lyckats laga revan i ena fickan. När Jorge lagat dem hade han funnit lappen som gjort att han växt upp utan far. En liten flyer med ett stort budskap - "FINN LYCKAN PÅ ANTARKTIS".

Det var näst sista fredagen i juli och Jorge kände sig fri. På Krypt, den krypterade meddelandetjänsten som ryktades vara skapad av staten men alla unga ändå använde för att undgå nyfikna föräldrar, hade ordet spridits om en stor fest i en övergiven lagerlokal norr om den stora flyktingförläggningen Arlov's ängar. Ett perfekt sätt att fira födelsedagen, och då festen skulle börja redan tidigt på kvällen hade han stämt träff med sina två bästa vänner Louise och Champion. Jorge såg fram emot att träffa dem och få släppa loss, även om de tvås nya kärlek fick honom att känna sig obekvämt.

Jorge snörade på sig skorna, satte i hörlurarna och ropade hejdå in i lägenheten. Alba satt och stirrade in i skärmen fokuserat och märkte inte när hennes son gav sig av, men ropade ett distraherat "ta det försiktigt!" i samma stund som dörren stängdes. Hon släppte inte blicken från nyhetssändningen.

- Nu till Madrid där regeringspartiet Vox Pro Patria meddelat att släckningsarbetet av stadens södra delar varit förgäves. Ryska styrkor har kommit till undsättning för att evakuera staden och konstruera den enorma sandvägg som ska skydda stadens historiska kärna.

Nyhetsuppläsarens tomma blick klipptes kvickt till eldhavet som omringade staden. Alba hade en moster där som hon inte kunnat få kontakt med sedan i juni. Det var förgäves att ens försöka få henne till Sverige som förstärkt gränserna mot kontinenten. En 20 meter hög betongvägg välkomnade alla som försökte ta sig via Öresundsbron, Trelleborg, eller Helsingborg. För att spara pengar på den enorma konstruktionen agerade den även skydd mot det hotande vattnet.

I Östersjön patrullerade den starka svenska flottan idogt för att förhindra att fler flyktingbåtar tog sig från Polen till det förlovade nordnordväst, som för många fortfarande innebar trygghet. Alla utan svenskt pass eller ett nordiskt arbetsvisum nekades. Båtarna utan rätt flagg hittades med de starka spårljuserna och fick sina motorer tillintetgjorda omedelbart av punktlaser. De hoppfulla deporterades.

Spanien var långt ifrån Jorges sinne denna afton. Som född svensk hade han aldrig ens åkt dit - så länge han hade levt hade det varit alldeles för farligt. Han lyssnade istället på musiken som morfar gett honom, och klurade på vad alla dessa holländska utrop mitt i den kaotiska musiken egentligen betydde. Vägen till Arlöv gick via buss från Värnhemstorget, ett stenkast från deras lägenhet på Nobelvägen.

Jorge gick längs med Värnhemsgatan och gjorde sin sedvanliga nickhälsning till killarna han aldrig pratat med, men alltid såg hålla på med diverse tveksamheter. En natt på väg hem hade Jorge sett dem lyfta ut en elmotor ur en sliten Mercedes och ersätta den med vad som såg ut som en gammal bensinmotor - en vanlig modifikation för de som ville hålla sig utanför laddningssystemets kartläggning. Då hade han bytt sida och låtsas som inget, men idag verkade det lugnt. Han fick en nick tillbaka från en ciggrökande kille i snabba solglasögon som bekräftade att det var okej att passera.

Vägen gick förbi pizzerian där det som alla kvällar var fullt med äldre män och kvinnor som drack vad som passerade för öl - pissvatten som morfar brukade säga. Diskussionen var livlig och när han hörde någon högljutt säga att spanjackerna gärna kunde brinna upp allihop följt av ett skratt tog han en snabb omväg. Med sitt närmast orangea hår, knappt existerande kroppsbehåring och rikssvenska uttal klarade han sig oftast från problem, men han ville helst inte höra mer. Han tänkte på sin mamma som trots att hon kommit till Sverige som tioåring hållit fast vid sitt spanska arv.

Jorge skakade av sig tanken genom att fokusera på musiken som nu gått upp i en hastighet som han fann svår att tänka sig att någon kunde dansa till. Han blickade tvärsöver Sallerupsvägen mot den populära iceboxen där det gick att köpa sig tjugo minuter artificiell kyla för en billig peng. Kön var inte så lång så här på kvällen. Året innan hade företaget Coolu redovisat en vinst på två miljarder kronor. Då det borgerliga styret beslutat att kyla inte var en mänsklig rättighet i en stad med allt närmre till havet blev det istället upp till den fria marknaden att lösa problemet.

Efter att ha korsat vägen var han framme vid torget som var busshållplats, handelplats tillika vardagsrum för områdets utslagna. Jorge hade bott i området i hela

sitt liv och var van vid denna dammiga, heta samlingsplats. För honom var det samma gamla gator som agerat lekplats som barn. Problemen för honom hade börjat nyligen, då hans familj inte hade några tillgångar att tala om som kunde få inom honom på ett universitet. En tanke som var med honom dag som natt, och som han ikväll planerade att fly ifrån. Då hans betyg i matematik hade slutat på ett B istället för minimumkravet A blev det inget stipendium.

Han stod i kö till högskoleprovet som kunde ge honom finansiering om han lyckades få över 90 procent rätt, men hans tur skulle dröja - de med högre betyg gick först. Det blev inte bättre av att Jorge var vad Hyliekidsen brukade kalla basic. Han hade bara de mest nödvändiga genmodifikationerna, då de ännu inte börjat kosta när Jorge föddes. Ökad svettningförmåga och bättre immunförsvar var såklart bra, men det var svårt att tävla med jämnåriga vars föräldrar sett till att ge dem de bästa genetiska förutsättningarna för att lyckas i sina högteknologiska privatskolor.

Jorge hoppades istället på att hans S i musik skulle kunna leda till en framtid, men där fanns det inte något stipendium att söka. Hans perfekta gehör och talang för melodier användes bara för att knåpa ihop vad som gick på morfars gamla Roland 303, en relik som fått ett uppsving då acidmelodier dominerat dansmusiken på sistone. Han behövde bara få ihop tillräckligt med pengar för att kunna köpa en prenumeration till Logic för att kunna börja göra låtar på riktigt.

Så här under sommaren var det tyvärr svårt att tjäna pengar, då de välkammade barn han brukade ge pianolektioner ofta var på semester i familjens stugor på mer attraktiva breddgrader. Simon, en liten kille som behövde bättra på sitt betyg i musik för att komma in på rätt privatskola, skulle komma tillbaka från Grönland i slutet på augusti. Jorge såg fram emot att träffa honom igen, dels för att han faktiskt var genuint musikintresserad trots sin tondövhet, dels för att Simons familj gav rikligt med dricks i appen.

Långt borta i sina tankar såg Jorge knappt mannen som låg ned på trottoaren vid busshållplatsen. Han hade hörlurar i men såg ut som att han var förlorad i något mer greppande än musik. Med slutna ögon och tung andning låg han ned på sidan, med sitt huvud uppstöttat på sin hand och armbåge. Jorge, likt många förbipasserande, tittade på honom som för att avgöra om det här var en situation som krävde ett ingripande. Liket de andra beslöt sig Jorge för att det inte var hans problem utan någon annans, och hoppade på gröna linjen, buss nummer 2, mot Arlov.

Kapitel 3 - Automatkarbin 7

Färden gick genom de nedgångna kvarteren i Kirseberg. Svetten på den kvalmiga bussen fäste sig på Jorges glasögon. Han kastade en suddig blick på människorna som samlats kring de olika vattenhålerna. De tidigare eftertraktade gatuhusen var till stor del övergivna, då stadens mer bemedlade tröttnat på fallande bostadspriser till följd av flyktinglägrets utbredning. Lundavägens många matställen berättade om de som kommit till Malmö med hopp om ett bättre liv, i närmast kronologisk ordning. Falafelställen gav snart väg för makali, koshari och domoda.

Först där vägen höll på att ta slut fanns de tapasställen Jorge brukade besöka med sin ibland nostalgiska mamma, där hon ofta tog sig an samma vemodiga ton som morfar. Det var för små bitar av friterad aubergine, ett ständigt tjat om att det saknades jamón, och så vidare. Jorge lät henne hållas. Det var säkrast så.

Det plingade till på remsen där Louise och Champion skrev i chatten att Jorge borde skynda sig. Det var redan var mycket folk på plats. Louise skickade en tegelemoji följt av en pistol som var den erkända koden bland de från stadens sämre delar för att varna för wallare, slanget för personer från samhällets högre skikt som bodde innanför murarna som inhägnade deras villaområden. Ravet hade lockat till sig dem som älskade att förkovra sig i den underjordiska kultur som inte var deras. Wallarna brukade ge sig ut och slumma, vilket inte sällan slutade med att någon av dem överdoserade sin ambrosia och fick kvickt hämtas av privatambulans. En situation som ofta gjorde att tillställningen fick lagens ögon på sig.

Bussen stannade vid hållplats Mossgatan som var precis utanför lägrets östra ingång. En grupp med killar och tjejer i Jorges ålder stod uppradade runt om ingången, iklädda bepansrade västar, hjälmar och med ett stadigt grepp om var sin AK7. Armén och flottan tillhörde bland de största arbetsgivarna för unga personer utan andra möjligheter i livet. Jorge hade funderat över om det var en väg även för honom när rekryteringsofficern besökte hans gymnasieskola året tidigare, men då kändes inte desperationen påtaglig nog för att svika de värderingar han fått hemifrån. Morfar Johannes historier från det spanska inbördeskriget där han slagits vid fronten på vänsterkoalitionens sida ekade i hans huvud. Så hade det börjat där också.

Arlövs ängar var en gång i tiden ett EU-finansierat förvaringsutrymme innan flyktingar skulle slussas runt om i landet. När unionen till slut kollapsat till följd av konflikterna efter det utdragna Spansk-Portugisiska kriget kvarstod lägret som en relik från den tid

som varit.

25 år senare stod lägret fortfarande kvar, om än knappt. Ett ändlöst virrvarr av tusentals tält, eldstäder och utgrävda diken där det gick att svalka sig hyfsat. Tusentals - ingen visste riktigt hur många då ingen av dem hade godkänt medborgarskap - färdades i klungor. Människor som varken kunde eller ville återvända till hettan och osäkerheten, men var fast i ett limbo till synes utan slut. Dammet yrde kring den torra mark där de strövade omkring. Väl ingångna stigar av ångestladdade fötter slingrade sig i gruset mellan tälten.

Många av Spanjorerna hade slagits på fel sida i kriget och den svenska regeringen, som sympatiserade med den spanska regimen, hade försökt deportera dem ett flertal gånger. Vid det senaste försöket protesterade inte bara FN utan även NATO, vilket fick politikerna att stilla sin iver. Lägret och människorna som tvingades kalla det sitt hem kvarstod. Flyktingarna ansågs vara Sveriges ansvar och därför hittades lösningar. Det var ransonering på mat i lägret då företaget som vunnit upphandlingen behövde skära ned på sina kostnader och därför stod arméns soldater utplacerade dag som natt för att, som det kallades, hålla ordningen.

Jorge klev av bussen och såg till att korsat gatan för att hålla sig på behörigt avstånd från soldaterna. Det var något med dem som gjorde honom djupt obekvämt. Säkerligen skulle han kunna hitta en av sina gamla klasskamrater han firat studenten med blott förra sommaren i deras skara. Nu stod de här med tunga vapen och vaktade folk som såg ut som honom. Han vände bort blicken och stirrade ned i remsen istället.

Champion hade skickat ett antal meddelanden om att Jorge skulle skynda på. De många stavfelen avslöjade att han kanske inte var helt nykter. Jorge sträckte handen mot ryggsäcken, tog av den, och öppnade den medan han gick. Han håvade upp en sliten plastflaska, och tog en klunk. Den halvsura och vid det här laget ljumna cidern smakade av svensk ananas, morfars favorit och tillika en av de billigare frukterna som gick att köpa så här års. Jorge halsade halva flaskan på en gång i ett försök i att komma ikapp, och gick vidare längs den brungråa kombinationen av nedgången trottoar och sandbank.

Ungefär en kilometer kvar och ännu hördes ingen musik. Här ute i ingemansland fanns mest grus och en fin utsikt bort mot E6:an där bilarna susade förbi tystlåtet. I bakgrunden hördes surret av lägrets många röster och längs med trottoaren satt en del av dem och rökte. Två män diskuterade situationen i Madrid högljutt och Jorge

förstod det som att en av dem ville försöka ta sig tillbaka till Spanien och hjälpa till, vilket den andra försökte starkt avråda honom ifrån. Jorge gick förbi och låtsades som att han inte förstod vad de sa och satte igång Thunderdomemixen igen för att döva omgivningen.

Det skeva drivet i Bertocucci Feranzanos klassiker XTC Love gjorde det enkelt att fokusera på kvällen som väntade istället för misären som omgav honom. Jorges huvud började automatiskt nicka fram och tillbaka och han kunde känna ett flow smyga sig på av den begynnande alkoholen och då han gick i takt till musiken. Han tog ut en hörlur för att kolla - var det inte en basgång han hörde där vid den förfallna lagerlokalen?

Det var svagt, men nog var det där. Tvåhundra meter till frihet.

Kapitel 4 - Rave Alert

- Jooooooooooooorgeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

Så fort Jorge kom fram till stängslet som inhägnade den gamla industritomten fick Champion syn på honom. Ett antal huvuden från klungorna som strategiskt utplacerat sig på den grusiga planen vände sig mot Champion för att se vad som pågick. Champion slet med sig Louise och de båda rusade fram till den överrumplade Jorge som fortfarande var inne i musiken. Champion luktade svett, parfym och något kemiskt Jorge inte kunde placera.

Hans dreads landade på Jorges axel när han slungade sig fram med full kraft för att omfamna Jorge. Trots det begynnande kvälsdunklet kunde Jorge se att hans pupiller var enorma när han stirrade på honom med sina intensiva, nu pärlsvarta, ögon. Han skrattade till och Jorge kunde känna hans andedräkt mot sin. Definitivt en aning av det där bittra, kemiska.

- Eh.. Ja? Hur är det med er egentligen?

Jorge plockade ut hörlurarna och stängde av mixen just när Buzz Fuzz - D Leria skulle droppa sin vildsinta och magsugande acidslinga. Gabber byttes ut mot dunket av nyklassisk Malmötechno och basen ekade ut ifrån vad som såg ut att ha varit någon typ av lagerlokal i glas. Dova synthslingor tryckte igenom den kvalmiga luften som var fylld av förväntan och Jorge torkade svetten ur pannan. Den röda logotypen där det

stod P L A N G E N hängde på sniskan till synes utan sina mellersta bokstäver på den fallfärdiga fasaden där fler smutsiga glasrutor var trasiga än hela.

Louise stod näst på tur att slänga sig kring Jorges hals och omfamna honom. Hon gav honom en puss på kinden och tog snabbt ett steg tillbaka. Hennes kropp såg ut att vibrera, armar, ben, allt rörde sig, ingenting av henne kunde stå still.

- Det är jävligt bra, det är riktigt jävla bra. Du ska få träffa nån. Du måste träffa nån, alltså gud! Du måste träffa henne!

Louise var precis lika exalterad som Champion och gick upp ett flertal oktaver i rösten med sin uppmaning. Hennes gråblå page svajade när hon hoppade upp och ned i extas. Hon höll i sig en öl med frenesi, spillde över halva tshirten, och noterade överhuvudtaget inte att detta hände. Hennes mungipor studsade fram och tillbaka och förvred hennes leende.

- Vem då?

Louise skrattade till högt, såg ut att samla sig, och sa med eftertryck -

- Amanda såklart!

Champion tog tag i Louise och gav henne en kram bakifrån. Hans breda axlar omslöt hennes. Han såg ut att mysa in sig i hennes hals som en katt som lägger sig till rätta.

- Vem fan är Amanda? Seriöst, har ni tagit nåt eller?

Louise och Champion reagerade snabbt på den något onödiga frågan och vände sig mot varandra för att brista ut i ett gemensamt gapskratt, för att sedan lika kvickt byta läge igen och börja grovhångla. Jorge suckade och tänkte att det skulle bli precis så det är som han inte ville. Det var faktiskt hans födelsedag.

- Hallå? Kom igen..

Champion slingrade sig ur Louise grepp och vände sig mot sin barndomsvän när han insåg att han tappat bort tid och rum för några få, men viktiga, sekunder.

- Sorry, sorry.. Du vet.. Alltså det är lite mycket nu. Ja, för fan, vi har tagit ambrosia, det är en tjej här, hon asså.. Amanda!

- Amanda!!!!

Louise skrik skar genom luften högre än syntharna någonsin kunde hoppas på att uppnå. Bakom Louise såg Jorge henne komma gående, med en elegans som absolut inte hörde hemma på den bortglömda grusplanen.

- Hej. Amanda.

Hon sträckte fram sin hand och använde den andra för att dra det axellånga blonda håret bakåt. Rörelsen exponerade ett isblått öronhänge som hängde ned mot hennes nakna axel. Vitklädd och med ögonskugga som såg ut att glittra i kvällsolens sista strålar såg hon lika delar vacker som livsfarlig ut. En tvättäkta wallare.

Jorge tog försiktigt hennes hand, tittade upp mot hennes ansikte och sa -

- Jorg.. Ehum.

Nej, stammade.

- Jorg..e.

Han hade jobbat åt dem många gånger, såklart sett dem ännu fler och ibland varit på den mottagande sidan av deras nedvärderingar. Idag var första gången han hälsat på en av dem som en like.

- Så det är du som fyller år idag? Grattis!

- Ja, eh.. Ja det stämmer. Tack!

- Amen fan Jorge jag glömde, sorry mannen, sorry. Grattis för fan, 20 jävla år! Grattis!

Champions gratulerande avbröts av att Louise släpade iväg honom med full fart mot dansgolvet, med ett rop som Jorge antog menade att hon måste dansa. Dammet yrde när de for iväg i full sprint rakt mot glashuset.

- Jag tror dina kompisar kanske gick lite väl hårt på sprayen.

- Sprayen?

Amanda vände tillbaka huvudet mot Jorge och den kalkylerande blicken genomborrade honom. Inte ett uns damm på hennes vita skrud. Trots det rättade hon till linnets så det satt perfekt utsträckt över magen. Hon var essensen av skönhet, designad perfektion.

- Ja.. Ambrosia? Jag kom hit själv och så började vi snacka, och ja, jag hade ju på mig liksom. Så jag bjöd. Tyckte de var så bedårande.

- Alltså.. De brukar vara lite sådär. Det är rätt nytt du vet. Nykära. Men det är inte farligt eller?

- Vanligtvis - säkert. Det finns mycket skit. Men inte det jag har. Äkta vara.

Amanda håvade upp flaskan ur sin matchande vita handväska och Jorge såg tydligt den gröna hologramlogotypen projiceras ut från plastcylindern.

- Shit.

Jorge tänkte noggrant efter vad han skulle säga härnäst. Han ville, men samtidigt, det kändes fel. Kanske var hon okej? Kanske såg hon på honom som något mer än bara en arbetare, en underlägsen, en annan art. Han sträckte på sig och återfick några procent av det vanligtvis ganska trygga självförtroendet som enbart en ung man kan ha.

- Du är från södra Hyllie eller? Villastaden?

- Lund.

- Okej, jag förstår. Jag menar inget illa, men hur hamnade en sådan som du här?

- Jag gillar att komma bort. Jag gissar på att det är därför du är här också.

Jorge skrattade till lätt och ställde ned ryggsäcken på marken.

- Det kan man säga. Såna som du brukar dock inte vara så uppskattade här. Jag fick ett mess innan av Champion där han skickade, du vet..

- Tegel. Jo, det brukar var så. Tro mig, jag kanske ser sådan ut och det är så jag är uppvuxen, men det är inte sån jag är. Jag vill inte leva i förnekelse. Det här samhället kan inte hålla länge till.

Han blev genast mer intresserad. Jorge hade aldrig varit med om att en av deras släkte varit självmedveten. Trots hans eget bristande politiska intresse fann han sig allt mer angelägen.

- Hur menar du?

- Jag jobbar med artificiell intelligens. Inte att din rems vet att du är sugen på en öl, utan en riktig. Bättre än dig och mig. Smartare än oss alla. En riktig jävla intelligens.

- Så du.. Du jobbar på Dexotron?

- Det stämmer. Började förra året. Jag programmerar hennes.. Dess moraliska rutiner.

- Henne?
- Jag tror att det är bäst att du glömmer att jag sa det.

Amanda rättade återigen till linnet fast att det inte behövdes. Hon tog upp flaskan igen för att styra in konversationen på ett annat håll.

- Kom igen, om du sagt a får du säga b!

Det lyckades inte. Hon hade nu Jorges fulla intresse, Jorge som var uppvuxen med sin pappas Kindle, fylld till bredden med science fiction.

- Okej, men du får inte sprida det här. Det är viktigt att det stannar mellan oss. Jag vet inte ens varför jag berättar det här, men.. Men hon lever. Det går att tala med henne. Vi säger henne. De gav den en kvinnas röst.

- Det är liksom inte som att någon kommer att tro mig. Så vad gör den?
- Den kallar sig DX.
- Okej.. Och vad gör den liksom?
- Lär sig, snabbt. Väldigt snabbt. Den gillar musik.

Amandas blick riktades mot ingången där ett högljutt gäng med välklädda killar just gjort entre. Jorge förstod att om han ville hålla hennes intresse så gällde det att stilla nyfikenheten.

- Vill du gå och dansa istället kanske? Jag har cider om du vill ha.
- Jag tror jag har något bättre, som sagt. Vill du ha?

Hon höll upp flaskan och hologrammet träffade hans glasögon.

- Alltså, kan man snea? Jag vill inte sabba kvällen.

- Det kommer du inte. Det är din födelsedag, då ska man ha roligt. Tro mig, du kommer att ha väldigt roligt, Jorge. Du verkar kul. Inte alls som de killar jag brukar träffa.

Jorge hoppades att rodnaden inte gick att urskilja i mörkret.

- Har du tagit något alls förut? Typ ecstasy?
- Nej, men.. Jag har läst om det, och så har.. folk berättat hur det är.
- Ambrosia är som det, fast bättre. Du kommer inte att må dåligt efteråt. Du behöver inte vara rädd för något alls faktiskt. Du kommer inte känna det ändå. Ska vi köra?

- Du först.

Amanda förde den lilla sprayen till sin mun, exponerade en tungpiercing och flaskans innehåll träffade hennes svalg. Lasern flackade förbi och Jorge såg direkt att hennes pupiller var gigantiska. Han ryggade tillbaka när han såg hur hennes mun förvreds i ett gigantiskt flin. Hon förvandlades på ett fåtal sekunder.

- Ta bara en. Du kommer inte att behöva mer.

Amanda fnissade förstrött och gav Jorge flaskan.

- Okej, vi kör.

Jorge log stort. Han tog flaskan till sin mun och tryckte en gång. Han funderade kort på att ta en till för att bevisa att han inte var sådär mesig som han verkade, innan han kände hur det värmdes till i ryggraden, en ilning som placerade sig i nacken och värmdes, strålade, fick honom att le ännu bredare. Han stönade.

- Oj! Det var verkligen första gången.

Amanda skrattade högljutt och hennes svalhet gick förlorad i den varma kvällen. I vanliga fall hade Jorge känt ett behov av att spela cool, att göra sig större än han var. Men nu kändes det bara bra. Värmen spred sig, allt stod rätt till och plötsligt fanns det en logik i universum han aldrig tidigare lagt märke till.

- Är du okej? Det verkar så.

Hon log fortfarande med hela ansiktet, till synes med ögon enbart för honom, vilket Jorges förundrade sinne inte noterade.

- Alltså det är, det är lasern, det är den, den som.. Jag måste in dit. Kan vi gå in dit?

- Vi kan göra precis vad vi vill ikväll. Kom.

Hon tog Jorges hand och de vandrade omtöcknat in mot den eskalerade basgången. Lasern dansade över Jorges glasögon som ett spårljus över dunkelt hav och förde honom djupare in i trance. Ikväll var han fri.

